

ישכר בערוש הלוי איש הורוויץ

למשוררים

שאינם קרואים לשירה וישירו

ונבערים מדעת חוקי שפתנו וסגולותיה ויזמרו בה.

“לא כל האומר שירה, הוא אומר שירה”

(מדרש שוח"ט, מזמור י"ח)

אם רוח השירה מכם נסתרת,
ובשפת השירה טרם תשכילו,
למה לצאת בשיר רוחכם נמהרת? !
הן שיריכם לעיר לב לא יועילו!
השירה לא מחוץ תקח תאסף!
גם לא תקנה במחיר רב כסף –

רוח היא באנוש מסוד זה יצאה,
מתת היא לשירידים קרא אלה,
אם לבעליה מנפשה היא באה,
אז ורעה קדש, אור פרש לנגה!
איש לא קרוא לה כי בא ויענה,
ממזרים ממי מום לו כל בניה.

גם החרוזים בשיר יתנו לו הדר
אם יעשם האמן כמלאכת מחשבת –
במדה ובמשקל ערוך וסדר,
הם משנה יפי לשירה נשגבת!

לו חקי השפה המשוררים למדו,
אז חרוזי שירם בטלו אבדו.

וּכְבֹּר בְּכַתוּבִים לְאַלֶּה אֲבִיעַ
כִּי לֹא יוֹעִיל לָמוּ עֲמַל וַיִּגִיעַ !
שׁוֹא לְשִׁיר יִגַע אִישׁ וְעֲמַלוֹ מַעַל
אִם לֹא לוֹ הַשִּׁירָה, נִתְּנָה מִמַּעַל !

בֵּינָה בָּה אֵין לוֹ, לֹא – אֲנִן בּוֹחֶנֶת
וּשְׁפַת הַשִּׁירָה לֹא פִיהוּ חוֹנֶנֶת.
הַגִּיוֹן קֶשֶׁט מְרוּחוֹ יַעֲדֵר,
בְּשִׁפָּה מְחוּץ, בְּרַעְיוֹן מְחֻדָּר –

אֲז שִׁירוֹ – קוֹלוֹת עֲרָב רַב יִשְׁמִיעַ,
קוֹל זְמֵרָה אֵין בוֹ, גַּם אִם יֵרִיעַ.
שִׁירוֹ – קוֹל עוֹרְבִים, יִרְצַע כְּמִרְצַע
כָּל אֲנִן יְכַבִּיד, תִּפְּסָה בָּה קוֹרַע.

שִׁירוֹ – קוֹל סִירִים, וְחֵרוּלִים יִשְׁקוּ,
קוֹל צֶאֱן תִּגְעֵינָה, וְעֲדָרִים יִשְׁקוּ.
שִׁירוֹ יִהְיֶה אֲמָרֵי רִיק וְרַעוֹת רוּחַ,
סִיגִיו לֹא יִהְיֶה גַם אִשׁ וּמִפּוֹחַ –

רוּחַ חַיִּים אֵין בוֹ, וּלְגַלְמוֹ – חֶרֶט,
כְּחֶרֶץ הוּא לְרוּחַ, לְנַפֵּשׁ שְׁרֵט !!
וּשְׁמוֹ נִמְחָה גַם אִם כְּתוּב בְּסִפֵּר,
בְּתַהוֹ יֵאבֵד, עִם כָּל שִׁירֵי אֶפְרַי !

ישכר בערוש הלוי, ווארשה, 1895.

* מתוך: 'הצפירה', 12.6.1899.